

ĐÔNG RỪNG

rừng thưa lá. Thỉnh thoảng một cơn ùa vào chỗ kính vỡ làm thủ trưởng nhăn mặt vì lạnh, trong khi hắt tóe mồ hôi vì căng thẳng. Người đàn ông trung tuổi khẽ cười. Có lẽ ông đang thử đặt giả thiết mình là thành viên trong cái hàng dọc ngay ngớm kia.

Bóng tối đổ xuống đường nhanh như mật chảy vào chum. Đèn xe thì như thằng chột một mắt, cái mắt lành căng ra xói vào sương mù chút ánh sáng kiên nhẫn, đủ cho khối sắt lạnh không lệch lạc đường lối. Một bên núi cao, một bên vực sâu, con đường bé tí, loăn ngoằn ở giữa càng trở nên mong manh giữa bóng đêm bao la. Hắt dùng số để phanh khi xuôi con dốc định mệnh dài gần chục cây số mà trong đầu cứ lớn vồn ý nghĩ về cái tình huống xấu nhất. Yên Sơn là lãnh địa của những ngọn núi đá cao chọc trời, làng bản thưa thớt, ruộng đất nhấp nhô toàn đá là đá.

Xuống đến chân dốc, cái cua gấp khuỷu tay như đẩy đầu xe đâm xộc vào vách núi, hắt đánh mạnh tay lái khiến cái xe văng ra, nhưng đồng thời chân đạp phanh, nếu không cầm chắc là xuống ruộng ngô. Ngô ở đây đến lạ. Hạt nhỏ xíu, tròn trịa và rất ngọt, chẳng thể mà người ta có thể dùng ngô là lương thực chính thay gạo suốt bao đời. Nói vậy thôi, sinh ra lớn lên đúng thời bao cấp và thời cái cơ chế ngọt ngào ấy điên cuồng giãy chết sau khi để lại cho lịch sử một trận đói kinh hoàng, oan uổng. Bây giờ nói đến ngô khoai sắn là hắt sợ, sợ lắm rồi. Năm trước, về quê vào vụ giáp hạt, thấy bà con vẫn bắt cơm phải gồng